

Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.

Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Johann Possel

**ORATIO || DE INCLY=||TA VRBE || ROSTO=||CHIO.|| Scripta à IOHANNE
POS=||SELIO PARCHI=||MENSE.|| Cum Elegia Henrici Mollerii || Hessi.||(AD
INCLYTAM || CIVITATEM, ROSTO=||CHIVM, ELEGIA.||)**

Wittenberg: Schwenck, Lorenz, 1560

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1009496883>

Druck Freier Zugang

H. 43.

M. 42. 43. 44.

ORATIO

DE INCLY-
TA VRBE

ROSTO-

CHIO.

Scripta à IOHANNE POS-
SELIO PARCI=

MENSE.

Cum Elegia Henrici Mollerii
Hessi.

VVITEBERGAE EXCVDE-
bat Laurentius Schuenck.

Anno Christi Novembris

MDCIV.

1560.

Anno Domini

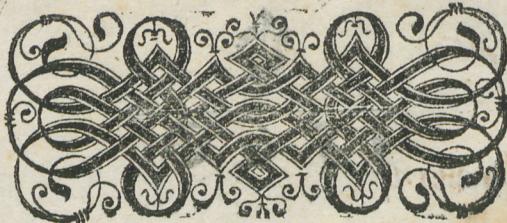
MDCIV.

Clarissimo viro, D. Joachimino
Webersnow, mobilium genis
doctrina & iurisprudenz
Illustri. Principi Moeren

EPIGRAMMA

R Ostochio nomen si copia blanda rosarum,
Posselij referunt ceu monumenta, dedit:
Non equidem miror præstantes carmine Musas,
Vrbibus hunc alijs præposuisse locum:
In quo grata Deo canerent, magnoscet uerarent
Herōas tacita nocte situq; premi.
Namq; fatigatas choreis studioq; canendi,
Nectareo uegetat suavis odore rosa.
Si tamen hos urbi flores mitissima tellus
Educat, & largas sponte ministrat opes:
Cur studiosa cohors certatim ferta Chytræo
Non parat, & doctas ornat amica comas?
Nam licet innumeras habeat Respublica laudes,
Non habet hoc maius, Rostochiana decus.

Iohannes Schosserus Poëta
Laureatus F.

HENRICI MOLLE-
RI HESSI, AD INCLYTAM
CIVITATEM, ROSTO-
CHIVM, ELEGIA.

Inter Saxonicas salue Rosa nobilis urbes,
Luxq; Megalburgi summaq; fama soli.
Rostochium maneas sic inuiolabile, de te
Ut mihi cantanti carmina pauca faues:
Per speciosa tuæ fastigia fortis iturus,
In laudes feriam Musica plectra tuas.
Sed tua quo potius præconia nomine pandam:
An tua principium gignet origo mihi:
Regales quo primus enim Fridericus habenas
Tempore, & imperij Cæsar habebat opes.
Natus ut ante duo terdenaç lustra parente
Virgine, & ante decem secula, Christus erat.
Tunc tua felices se gloria coepit in auras
Tollere, radices tunc tuus egit honor.
Anne Pribislai dabit id mihi gratia, qui Rex
Ultimus ex Heneta stirpe domoc; fuit:
Quiq; tuam primus conclusit moenibus urbem,
Nomen ab Idalijs imposuitq; rosis:
Nil refert, an ab hoc, uel ab illa, exordia ducam,
Immortalis honos est ab utroq; tuus.
Nam centum potuisse quater decurrere messes,
Tutaricq; suos Marte togaç lares,
Est sublime decus: decus est quoq; nobile, Regem
Stemmatis autorem posse referre sui.

A ij Quid

silabodigit IV

Quid iam succedet sum longæ maximus urbis
Ambitus & effusi circuitusq; loci?
Quam latè pateas, non est mihi dicere promptum,
Hoc equidem possunt templa probare nouem,
In te quæ grandi nituntur ad æthera mole,
Turribus & pinnis conspicienda suis.
At quo te meditor studiosius, obuiā sponte
Hoc se plura mihi commemoranda ferunt.
Et dubium faciunt, quo quodlibet ordine dici
Debeat: hæc primas & simul illa petunt.
Quo tua propugnacla loco, fossasq; reponam,
Et circumfusi terga profunda soli?
Quo fora tot, quo tot portas, & strata uiarum?
Quoq; Magistratus limina sacra tuis?
Et quo magnificas, quæ ceu palatia fulgent
Coctilibus saxis ædificata, domos?
Quo mixtum lupuli folijs & fruge liquorem,
A quo non parui nomen honoris habes?
In te cocta Ceres quas non est grata per oras,
In quas non plenis mittitur illa cadis?
Quo fontesq; laçusq; tuos, bibulosq; canales,
Qui plateis fundunt flumina larga tuis?
Quo uirides hortos, Cererisq; feracia rura,
Inq; suburbanis prædia amoena locis?
Et quo Varnouium, qui te rigat amne perennis?
Et quo terdenas, quas agit ille, molas?
Quo uarias, omni quas fert tibi tempore, dotes
Fluminis hinc proprij fluxibus, inde maris?
Dimidiæ muros allabitur urbis, & ipsam
Tam rapidis urbem permeat ille uadis.
Ut glacialis

Vt glacialis hyems agiles non alliget undas,
Quæ patula cygnos in statione fouent.
Diuite largitur diuersos gurgite pisces,
Atq; tibi hinc uarias indeq; portat opes.
Nam dulces fassis ubi miscet fluctibus undas,
Immensæ portum commoditatis habet.
Mercibus unde graues uelut utilis aura carinas
Auehit ad uarias per freta longa plagas.
Sic plenas etiam naues adducit eodem,
Et fortunatas ciuibus auget opes.
Hactenus an retuli, quod non sit amabile, quicq;
Aut quod non homines utilitate iuuet?
Felix Rostochium tot rerum sorte bonarum,
Inficiat flores nulla pruina tuos.
Qua nunc uoce cani reliqua ornamenta merentur,
In te quæ radio splendidiore nitent?
Nempe Magistratus regimen sociale, quod urbis
Optima pars, exors improbitatis habet;
Et leges ad honestatis munimina latæ,
Ad conseruandos iusticiæq; gradus.
Obsequiumq; decens, atq; obseruantia plebis
Recta, quibus lectos afficit illa patres;
Qua legum custos, prudensq; uigilq; senatus;
Ex quo, cum grauibus laude fideq; uiris,
Elucent rutilo præstantes nomine bini
Doctores studij Bartole clare tui;
Cardine felici Respublica uoluitur, in qua
Cultores præsunt docta Minerua tui.
Sic ea iusticiæ, sic legum germine floret,
Iusticiæq; decus iusta fouenit;

A ij Vt tua

Vt tua Rostochium: Leges ubi rite senatus,
Iusticiæq; graui mente tuetur opus.
Infragilicq; regens illæsum uoce tribunal,
Censet inæquali cognitione nihil.
Et uigili scrutans externos lumine mores,
Arbitria ad legem dirigit æqua Dei.
Et pœnis santes, delictaq; sæua coercet,
Legitimi quibus est pax uiolata status.
Sic non colluuies, sed honesta frequentia plebis,
Est in præsidijs urbs generosa tuis.
Exercetq; suas, quas usus postulat, artes,
Et quibus hæc hominum uita carere nequit.
Sic eadem, procerum mores imitata, gubernat
Simplice priuatas in probitate domos.
Nec sinit ut dictis temeraria lingua proteruis
Polluat, aut factis tetra libido, lares.
Quod si congreditur, dapibusq; indulget honestis.
Et sacra concessis festa diebus agit,
Non, ueluti Lapithæ, turbis conuiuia miscet,
Sed moderata suæ colloquia artis amat.
Hac ratione tuos iungit concordia ciues,
Illorumq; graui pectora lege mouet.
Vt iustumq; piumq; colant, legesq; pudoris,
Quæ sunt civilis prospera uincula status.
Indigenaq; tuos titulis & laude coronant,
Fortunæq; manent fulcra beata tuæ.
Vt tua libertas uirtute, labore, fideq;
Parta, sit æternos inuiolata dies.
Et necq; seditio, necq; uis inimica penates
Dissipet, aut ferro lædat atroce, tuos.

O ite

O iterum felix tot rerum sorte bonarum,
Legibus, indigenis, præsidibusq; potens.
Hæc inter summas te gloria collocat urbes,
Laude quid hac ingens pulchrius orbis habet?
In qua præclarè tot ciuica munera florent,
Vrbs placet, urbs Clarijs est ea digna modis.
Aurea secla alij uenentur in urbe Platonis,
Non in ea sacrīs uatibus esse licet.
Dumq; in te similesq; tui, secedere possunt,
Non in ea sacrīs uatibus esse libet.
Hæc quæ te magnis solenniter urbibus æquant,
Reddidit imparibus uix Elegia modis.
Illa, quibus uincis multas feliciter urbes,
Incq; corusca potens inferis astra caput:
Dexter egere monet grauiore indagine Phœbus,
Sed mea non iam sat Musa uigoris habet.
Exiguum uibrare potest mediocriter ensem,
Nor gerit imbelli grandia pila manu.
Nuncia diuinæ quod enim non diffona legi
Per tua constanter templa sonare facis.
Quod cœleste sacro ueneraris pectore numen,
Et fundis rectas, quo decet, ore preces.
In te quod retinet dulces Ecclesia nidos,
Sicut in æquoreis Halcio parua uadis.
Et quod Olympiadæ, cum centum messibus, octo
Hospitio Musis officijsq; sœues.
In te dum florens uarijs Academia donis,
Artibus & linguis & pietate uiget.
Vnde salutares Ecclesia sancta ministros
Euocat, & celebres Curia iuncta uiros.

An

An tenui possint mémorari talia canna;

Imò uix satis híc buccina grandis erit,
Andinus quali deduxit carmina uates,

Horrida dum Phrygij concinit arma Ducis.
Si tamen his placidas præberes cantibus aures,

Attulit in laudes quos mea Musa tuas.

Huic equidem posses immittere calcar, ut olim
Per titulos cuperet plenius ire tuos.

Mæonijsq; tuas filis intexere cunas,

Et tua per certos facta referre pedes.

Vt modo Posselius numeris dedit ista solutis,

Splendida Gymnasi fama iubarq; tui.

Tu placido nostris allabere remige coepitis,

Et Musas dulci perge souere līnu.

Sic Deus, exubiq; sine quo ponuntur inanes,

Vtiliter nullum quo sine cedit opus,

Sepiat ille tuam sanctis custodibus urbem,

Tecq; salutari coelitus imbre riget.

Vt, quod nomen habes, sis arbor amoena rosarum,

Semper, Pæstanas exuperesq; uices,

Vtcq; instar uiridis tua gloria floreat horti,

Cui uis nulla suas depopuletur opes,

Salue Rostochium, Rosa florentissima salue,

Vtcq; Rosas possis semper olere, Vale.

FINIS.

CLARIS,

CLARISSIMIS
VIRIS PRUDENTIA ET VIRTU-
TE PRAESTANTIBVS, D. CONSV-
libus & Senatoribus Inclytæ Republicæ
Rostochiensis, Dominis Suis, S. D.
IOANNES POSSELIUS.

INGVLARI DE LIBERATIO-
ne & graui iudicio in Attica Repu-
blica, quæ non modo opibus & poten-
tia, sed etiam prudentia, literis, & om-
nibus ingenuis disciplinis, cæteris
Vrbibus antecellebat, lege sancitum erat, ne θρησκεία,
hoc est, nutricādi & fouendi officia, à filio, Seni pa-
tri redderentur, qui filium ad bonarum literarum
studia non adhibuisset. Quod Atheniensium insti-
tutum etsi fortē quibusdam inhumanum, & à pie-
tate parentibus debita alienum uideri potest, ta-
men prudentibus & iudicio certo rem ponderan-
tibus fatendum est, honestum & ciuili hominum
societati in primis utile & salutare fuisse.

Parentes enim, qui per se & dignitatem & uti-
litatem literarum non uidebant, ea lege excitaban-
tur, ut filios suos, antequām per ætatem alia ciuilia
onera ac negocia obire possent, erudiri, & bonis ar-
tibus ac disciplinis institui, curarent.

B

Sciebant

Sciebant enim Viri prudentes, huius legis atque
thores, literas plurimum prodesse, tum ad priuatam
vitam recte instituendam, tum ad iudicia tenenda,
ad ciuitates regendas, Denique ad omnes uitae par-
tes feliciter gubernandas.

Etsi autem hi bonarum artium fructus, quos
spectabant Atheniensium legislatores, longe utilissimi sunt, & omnium honestorum parentum amicos
maxime inflammare debent, ut liberos suos
bonis literis & disciplinis instituant: Tamen alia
adhuc grauior causa est, propter quam nos dicimus
literas discendas esse, videlicet, salus Ecclesiae
Dei, cuius Doctrina libris Prophetarum & Apo-
stolorum comprehensa, nec legi, nec intelligi, nec
dextre explicari, nec denique ad posteritatem propa-
gari, & contra Haereticos defendi, sine literis & ar-
tibus, potest.

Hic tantus & tam necessarius omnium studio-
rum usus, & Atheniensibus & omnibus Philosophis
ignotus fuit. Quare pro tanto beneficio, omnes
pij toto pectore Deo gratias agere, & honestas
disciplinas amare, colere, & omnibus officijs
fouere debent.

Ego, ut meæ obseruantiae erga hanc Vrbem,
quæ Ecclesiae & literarum studijs hospitium præ-
bet, publicum aliquod testimonium extaret, Ora-
tionem hanc de Origine vrbis Rostochij, & de
alijs

alij beneficijs, quibus à Deo honestata est, conscripti, historiæ leges secutus, quæ in huiusmodi descriptionibus & veram laudem detrahere, & falsam affingere uetant. Hanc spero bonis non ingratis fore, propter veterum rerum historiam, quærum cognitio bonis mentibus grata & iucunda esse solet.

Adiunxi etiam aliam orationem Græcè à me scriptam, de ~~aut~~gratia, quæ septimi Praecepti Decalogi virtus est, & docet unumquemque debere præfenti fortuna & conditione contentum esse, & incommoda, quæ suo cuique loco & tempore Deus imponit, moderatè & patienter ferre, præsertim, si sine scelere & aliorum iniuria & fraude, non possit nobis amplior fortuna contingere.

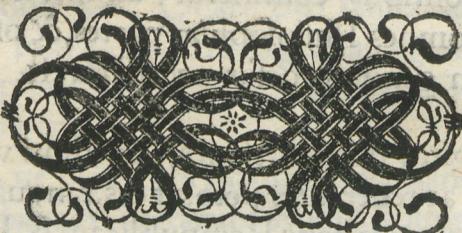
Hanc specimen esse uolui, non solum sedulitatis meæ in hoc munere docendi, sed etiam amoris erga Græcam linguam, cuius cognitio ad intelligendam doctrinam Filij Dei & Apostolorum, quæ Græcis fontibus continetur: ad historiam vetrem: ad omnes Philosophiæ partes, & omne Doctrinarum genus, prorsus necessaria est.

Has igitur duas orationes, Clarissimi viri, vobis exhibeo, ac reuerenter peto, ut eas, tanquam certissimum mei erga hanc Rempublicam & Ecclesiam amoris & studij ~~πραγμάτων~~ beneuole suscipiatis.

B. ij Filium

Filium Dei, custodem urbium, quæ Ecclesiæ
ipsius hospitium præbent, oro, ut hanc Rempubli-
cam defendat, & incolumem ac florentem conser-
uet. Bene & fœliciter valete. Rostochij, ex Mu-
sæo Portæ cœli, Anno Domini 1560. die 25.
Martij. Quo die ante annos 1561. Filius Dei
Dominus noster Iesus Christus ex Maria virgine
Naturam humanam assumpsit, & post annos 34.
pro genere humano semetipsum victimam Deo
Patri in ara Crucis obtulit. Quo die etiam ante
annos 5522. Adam lapsus, & edita pro-
missione, de semine contrituro
caput Serpentis, à Filio Dei
receptus esse scribi-
tur.

DE IN-

DE INCLYTA VRBE ROSTO- CHIO.

Vcer Dei sapientia & bonitas singularis, cum in toto hoc pulcherrimo generis humani domicilio, tum præcipue in ciuili hominum societate, quam mirandis legum, gubernationis, contractuum, generationis, educationis, & similium officiorum uinculis Deus in ciuitates congregauit & deuinxit, eam præcipue ob causam, ut in cœtu & magna hominum frequentia alij ab alijs de Deo, & redemptore nostro Iesu Christo doceri, & gloria Dei late spargi possit & illustrari. Etsi igitur grauissimè Plato inquir, Deum, ut societas hominum coniunctioꝝ seruetur, missis in cœtus urbium pudorem & iusticiam, ut sint ciuitatum ornamenta & uincula, & cœtes benevolentia mutua consilent: tamen certum est multò maiora Dei dona, & illustriora urbium decora esse ueri Dei noticiam, & lucem ueræ de Deo doctrinæ in Ecclesia sonantis, & Scholas pierate & artibus floentes, quas omnes sapientes iudicant Ecclesiæ & Reipub: seminaria esse.

Magnum decus fuit Romanæ urbis, quod una in omnibus terris domus fuit Imperij, uirtutis, dignitatis. Summa gloria ciuitatis Atticæ, quod non modo Græcæ uniuersæ principatum multos annos tenuit: uerum etiam ingenij & literarum ac sapientiae studio, omnibus cæteris antecelluit. Qua de causa etiam Ελλασθαι τωιδονοι ε Thucydide nominatur. Sed multò maior est harum B iiij urbium

urbium dignitas & amplitudo , quæ Ecclesiæ Dei , &
Euangelio Christi, studijs doctrinæ cœlestis & omnium
bonarum artium hospicia tranquilla præbent. Ut in lit-
tore Phœnicio, et si opibus & potentia longè cæteris ur-
bibus Sydon & Tyrus antecellebant, tamen multò fœli-
cior Sareptæ conditio fuit, quæ Heliām & alios doctri-
næ Propheticæ discipulos amanter souit.

Vult autem Deus sua dona à nobis agnoscî, & non
solum honorifica opinione, & tacitis animorum iudicijis,
uerum etiam sermone, encomijs, & literarum monumen-
tis celebrari. Ideoq; in nostras mentes suæ lucis, sapien-
tiae, iusticie, & cæterarum uitatum radios sparsit, & pre-
terea linguae beneficium nobis dedit, ut ipsum omnis bo-
ni fontem, grata mente & uoce profiteamur, & dona am-
plissima, quæ & communī hominum societati & singu-
lis priuatim tribuit, reuerenter prædicemus.

Cum igitur & hæc urbs Rostochium, summis illis
Dei donis ornata sit, & ego in hac urbe primum ad ueræ
doctrinæ à Deo traditæ cognitionem, piorum & doc-
torum hominum interpretatione deductus sim: intelligo
uicissim me & Deo omnium honestarum urbium &
Scholarum Rectori supremo, & huic Reipub: & Aca-
demiae, in qua multos annos uixi πολλὰ διδακτούμενος (ut
Solonis uerbo utar) omnia pietatis & animi grati officia
debere. Vtinam uero illustri aliquo officij genere pos-
sim meam reuerentiam & gratitudinem huic urbi decla-
rare. Sed dum aliæ occasionses desunt, breui oratione
hanc regionis Megapolensis Metropolin celebrandam,
& Deo ac hominum piorum precibus commendandam
existimauit. De quo genere officij me ipsum etiam tem-
pus commonefacit. Ut enim Romæ, centesimo quoque
urbis

urbis anno Ludos Seculares religiosa antiquitas faciebat, non inanum spectaculorum causa, uerum ut Deo gratias agerent, quod urbem & Rempub: tot annos conservasset, & p̄ijs uotis salutem urbis & imperij Romani, in fidem & patrocínium Dei locarent: ita multò magis nos in Ecclesia Dei decet grata mente & p̄ijs precibus defensionem & salutem urbium, in quibus uiuimus, Deo acceptam referre.

Agitur autem nunc quadrängentesimus ab hac urbe condita annus.

Quare initio meæ orationis Filio Dei Domino nostro Iesu Christo, qui ex hac hominum societate tinculis politicis colligata, æternam sibi hæreditatem excerptit, toto pectore gratias ago, quod hanc urbem iam integras 400. annos seruauit incolumem, & non opibus modo & ædificijs, & omnium rerum, quæ ad uitæ communis necessitatem & ornatum pertinent, copia, uerum etiam legibus, iudicijs, honesta disciplina, ac quod summum est, uera religione, doctrina Christi, & liberalibus studijs florentem. Et oro Deum ardentibus uotis, ut hæc summa ornamenta ad posteritatem tueatur, & deinceps quoque hanc urbem defendat & gubernet. Verissimum est enim, quod sapientissimus gubernator Salomon inquit, Nisi Dominus custodierit ciuitatem, frustra uigilat, qui custodit eam.

Faustissimum autem huius urbis Rostochij principium in ea ipsa tempora singulari fœlicitate incidit, quibus uera religio de filio Dei, & æterna hominum salute doctrina, in hoc littore Baltico primum radices agere & florere coepit.

Condita est enim à Pribislao, Henetorum rege ultimo, qui ex nobilissima & antiquissima stirpe Anthyrj illius Magni prognatus, & religionis ac libertatis à maioribus

foribus acceptæ propugnator pertinax, tandem Frideric
i Barbarossæ temporibus, ab Henrico Leone duce Sa
xonie & Bauariæ, & à Vualdemanø Daniæ rege, ad fi
dem Christo dandam adductus est.

Etsi enim ante annos ducentos quoq; Euangelijs se
mina in hac ditione sparsa erant, tamen adeo præfracte
Idolomanias patrias defendit populus, ut aliquoties lu
cem doctrinæ accensam repente extinxerit. Primus
enim Otto Magnus Imp. in Vuagriæ metropoli Alde
burga (quæ regum Vandalicorum ditione tum teneba
tur) Ecclesiæ Christianæ Episcopum constituit Marcum:
Cum paulò ante Heraldum VI. eiusq; filium Suenot
tonem Daniæ reges (qui doctrinam Christi ante annos
centum à S. Ausgario in Dania passim seminatam, rur
sus abiecerant) ad religionem Christianam reduxisset:
& per Adalgagum Hamburgensis Ecclesiæ Archiepis
copum, qui Cancellarij munere apud ipsum fungebatur,
Episcopos etiam Danicis Ecclesijs p̄fecisset, Slesvicensi
Heroldum, Ripensi Liasdagum, Arusensi Rembrans
dum, &c.

Deinde in hac Megapolensi ditione, Godscalcus, qui
sua uirtute & fortitudine, Danorum regi Canuto, Mag
ni cognomen peperit, eiq; Angliam, Scotiam, Noruuic
giam & Gallia partem subiecit: reuersus in patriam,
populares suos ad Christi doctrinam reuocauit. Et au
thoritate Alberti Hamburgensis Archiepiscopi, in urbe
Megapoli sedem gubernationis Ecclesiarum in hac Van
dalica parte constituit, collocato in ea primo Episcopo
Iohanne Scoto, qui sexennio post, à Vandalis religio
nem Christi denuo abiicientibus, crudeli supplicio ad
fectus est. Et paulò post ipse Godscalcus, qui se uera pie
tate suo nomini respondere, & fidum Dei ministri um esse
semper

Semper ostenderat, Leontij trucidatus est. Hic Godscalcus, ut id obiter inseram, nepos fuit Misteuoj, à quo Theodoricum Marchionem Brandenburgensem tota distinctione expulsum esse, doctissimus uir Georgius Sabinus in Oratione de uita Theodorici scribit.

Postea etiam Canutus, Erici V. Danorum regis frater, qui duos Godscalcij nepotes ceperat, & beneficio Lotharij Imp. coronam & titulum Regni Obetritarum adeptus fuerat, restaurare Ecclesias conabatur. Sed alio quanto post à Magno patruеле suo, ob' qualescunq; suspitiones, ex insidijs cæsus, & postea in Diuorum numerum relatus est.

Huius itaq; Canuti filius Vualdemarus, cui à magnitudine rerum præcipue aduersus Vandaloſ gestarum, Magni nomen attributum est: & Henricus Leo dux Saxonie & Bauariae, cuius auxilijs maximæ res Friderici Barbarossa confectæ sunt: Pribislaum Godscalci pronepotem, terra mariq; oppugnatum, magna ditionis parte adempta, ad ueri Dei cultum & religionem Christi constanter amplectendam adduxerunt.

Facta autem pace & födere cum Rege & Henrico Leone confirmato: Pribislaus tum alijs rebus, tum uero præcipue Templorum & urbium ædificijs exornare suam ditionem, adsiduis armorum bellis uastatam, instiuit. Itaq; anno nativitatis Christi 1160. hanc urbem Rostochium quoq; excitare, & ciuium ac incolarum coetus, non muro tantum & fossa munire coepit, uerum etiam Christiana religione, honestis legibus, ac custodibus legum Magistratis, Sanctoq; Senatu ciuitatem perfecit.

Sunt autem non longis temporum interuallis extuctæ in hac Baltici littoris ora præcipua urbes, quæ

C

nunc

nunc splendore, potentia & opibus antecellunt. Nam in clyta urbs Lubeca, quæ amplitudine, & descriptione & difficultatum, & alijs ornamentis respondet nomini suo, quod à pulchritudine & amoenitate scribitur accepisse, uicesimo ante Rostochij initium anno primum condita est. Sundium uero in extrema ora freti, quod Rugiam à reliqua Germania dirimit, annis quinquaginta post Rostochij exordium, extructum esse, & tricesimo post anno, Viximaria, ex ruinis uetus & amplæ urbis Megas poleos, aucta & amplificata esse putatur.

Nomen autem huic urbi Rostochio à fragrantibus rosis inditum est, quod etiam contiguum mœnibus ciuitatis pratum amoenissimum, septem illis celeribus tilijs illustre conseruat, quem uulgo rosarum paradisum nominant. Alij, ut laudatissimæ urbis Massyliae Graecum nomen, à pescatoria naue & portus commoditate ortum est; ita hanc urbem Rostochium dictam esse putant à columna rubeis insignibus notata, ad quam pescatores, qui propter fluminis & propinquui maris libertatem in uicinia habitabant, usitato more soliti sint conuenire. Alij etiam agrestiores uocabuli interpretationes communiscentur, quas uolens relinquo.

Maxime enim delector pulcherrimo ROSAE nomine, quod huic ciuitati cum Susis, quæ florentissima res gum Persicorum metropolis, & Prophetæ Danielis hospitium aliquantis per fuit, commune est. Et ardentibus uotis opto, ut haec urbs uerè sit, semperq; maneat Susa seu Rosa, odorem Deo gratum & Ecclesiæ salutarem spirans, confessione ueræ Euangeliæ doctrinæ, & fouensis literarum studijs, & ueræ pietatis ac omnium uirtutum exercitij, quibus mirifice delectatur Deus, perinde ut nos

ut nos fragrantī odore rosæ aut uiolæ suauissimē recreas-
mur. Hæc enim ornamenta ciuitatum multò pulchriora
sunt, quam amœnitas situs, mœniorum ac domuum
splendor, portus commoditas, munitiones, arma, opes
&c. quæ uulgus sola magnificare & admirari solet. De
quibus mihi quoque pauca dicendi necessitatem imponit
usitata in laudationibus urbium instituendis consuetu-
do.

Vt autem situs Rostochij certius agnoscí etiam ab
exteris possit, adscribo longitudinem, quæ est graduum
triginta. Et latitudinem, qua ab æquinoctiali abest, gra-
dus quatuor & quinquaginta.

Vrbs ipsa Επερουηκus est, collocata ad Vuarnouij ri-
pam, qui prope oppidum huius ditionis Parchim (in quo
me nasci Deus & Ecclesiæ suæ inseri uoluit) scaturiens,
celebrum in hac regione locorum Sternebergæ ac
Butzouïæ mœnia alluit, ac ad hanc urbem Rostochium
defluens, priusquam ad mœnia allabatur, circiter triginta
molas circumagit, quæ longo ordine aggeri à mœniis
urbis uersus ortum brumalem deducto, impositæ
sunt.

Inde in duo brachia diuisus, ubi partem urbis, quæ
antiqua nominatur, circumfudit: denuo coit, ac reflexo
cursu ab ortu uersus occasum longo tractu mœnia reli-
quæ urbis præterlabitur, & tutam nauibus onerarijs sta-
tionem præbet. Paulo infra urbem, ubi ad monasterium,
cui à D. Mariæ coniugio nomen inditum est, & ad col-
leum, qui κωστιγον appellatur, peruenit: rectâ uersus
boream in mare Balticum influit, duobus ostijs, quæ in-
sulam medium amplectuntur. Ac in sinistra ostij ripa,
quod nauibus ex Oceano aditum patefacit, oppidum si-
tum situm est, quod à fluminis ostio nomen habet, & ab
urbe duo millaria abest, tanto ferè interuallo, quanto

C ij Piraus,

Piræus, quem Themistoclis consilio Attica ciuitas portum elegit, ab urbe Athenarum se iungebatur.

Arcem, quæ ad ostium Vuarnouj posita erat, ciues ante annos ducentos & trigesima septem, assentiente Henrico Megapolensium Domino, funditus euerterunt, ac solo æquarunt, metuentes forte, quod Epimenides olim Atheniensibus de Munichia prædixit, eos suis dentibus munitionem illam discepturos esse, si scirent quantas ea calamitates ciuitati Atticæ esset allatura.

Sed his relictis ad situm urbis redeo, quæ uelut ~~in~~ in tres partes distincta est. Harum prima, quam antiquam urbem incolæ nominant, in colle editiore, qui orientem Solem spectat, sita est, insignis tribus Templis & domo Iurisconsultorum, quæ primæ urbis curia olim fuisse perhibetur. Hanc à media urbe dirimit brachiumij Vuarnou, quod uelut in ualle manans inter duos celsiores colles utramq; urbis partem alluit. Splendidissima autem hæc media urbis regio est, quæ & Tempulum præcipuum & curiam, ubi Senatus, qui est ~~pro~~ πόλεως, deliberationes & iudicia exerceat, & florem ciuium, & frequentissima ac pulcherrima ædificia continet. Reliqua pars urbis ad occasum, sedes est Academia, quæ decem distinctas domos in ea possidet, & collegio Ecclesiæ ad D. Jacobum, & tribus alijs Templis, quæ Spiritui Sancto, D. Michaeli, & S. Crucis dicata sunt, exornatur.

Duo autem colles, quibus D. Petri & D. Virginis templa sunt imposita, de urbis Ierosolymæ situ me commonefaciunt, in qua duos etiam editiores montes fuisse legimus, quorum alter, quem MORIA à uero Dei cultu Ebræi nominant, in media urbe insignis erat templo Salomonis: alter arcem SION, quæ domicilium Davidis fuit, sibi inebat.

Eximiam

Existimam autem fuisse veterum huius urbis Rostochij incolarum virtutem & industriam, non modo ex amplitudine urbis, & ædificiorum splendore æstimari potest, uerum multò magis ex ordine politiæ & libertate, ac príuilegijs amplissimis, quæ sua fide, industria & labore, ab Illustrissimis Dominis & principibus suis promeruerunt.

Primus hanc urbem immunitate uectigalium & Iuris Lubecensis beneficio donauit filius Pribislai Bureuuinus, anno ab urbe condita 58.

Huius ex filio Henrico (qui collegium Ecclesiæ Gustrouiensis anno Christi 1226. instituit) nepotes quatuor fuerunt: Iohannes, quem Theologum nominant, Nicolaus, Bureuuinus, & Pribislaus. Hi cum ditionem à maioribus acceptam in quatuor partes distribuissent, Bureuuinus, cui Rostochianam regionem sors gubernandam dederat, tum alijs beneficijs hanc urbem auxit, tum uero duo oppida, Vuarnouij brachio, & Magistris ac iudicis anteā dissuncta, in unum Reipub: corpus coagmentauit, anno à condita urbe centesimo: cum quadriennio ante pio studio ac zelo iuuandæ propagationis doctrinæ Christianæ, Cænobium D. Iohanni sacrum condidisset.

Sequutus est Bureuuinum filius Vualdemarus, qui & fluminis totius liberum usum, & arces, quas in utræ ripa non procul ab urbe habebat, ciuitati concessit.

Summa autem hanc urbem beneficentia complexus est Henricus Leo, Iohannis Theologi nepos. Cum enim Nicolotus Vualdemari filius sua in sponsalibus facievis ac distrahitidis leuitate Marchionem irritasset: diffisus suis viribus se ac ciuitatem Erico IX. Daniæ Regi dedidit: Quam anno Christi 1322 Henricus Leo certis

C iiiij coiv

conditionibus à Christophoro Erici fratre & in regno
successore recepit, Et tum alia priuilegia, tum uero po-
testatem monetæ cuendæ, & munitionis ad ostium
Vuarnouij diruendæ, permisit.

Filius uero Henrici Albertus, qui primus in hac fa-
milia Ducis dignitatem à Carolo IIII. Imp. adeptus est,
Iurisdictionem quoq; Senatui concessit, anno ab urbe
condita 200.

Cum autem constet tanta beneficia ac priuilegia non
nisi bene meritis solere à principibus deferri, non dubium
est Maiores nostros eximijs ac illustribus officijs suam
fidem & industriam Illustrissimis principibus probasse,
Quam ut deinceps quoque seruent nostri ciues, & debi-
ta Deo ac principibus grati animi officia reuerenter
præstent, & in tuenda iustis rationibus libertate à maio-
ribus accepta constantes sint, toto pectore opto. Non
enim dubito quin rectè agentibus adiutor & uindex
Deus adfuturus sit.

Dixi hactenus de Origine & incrementis inclytæ
huius urbis Rostochij, ea, quæ in scriptoribus & monu-
mentis fide dignis maxime ἀξιόλογα inueni: Nunc de
præcipuis ornamentis & donis, quibus hanc ciuita-
tem Deus præ multis alijs honestauit, oratio instituenda
est. Etsi enim magna etiam Dei dona sunt, quorum ha-
c tenus mentio facta est, Magnitudo urbis, ædificiorum
splendor, fluminis & portus oportunitas, libertas, & pri-
uilegia amplissima: tamen multò ilustriora ciuitatum
decora sunt, Ecclesia, literarum studia, honesta ciuium
disciplina, leges, iudicia &c. quæ εἰμια τόπων, hoc est,
fulcra ciuitatum sapientissimè Plato nominauit.

Primum autem de Academia dicemus, quæ præci-
puum & nobilissimum huius urbis ornamentum &
hoc est,

Nō est. Hanc Martinus V. in Synodo Constantiensis
Pontifex creatus, erexit & confirmauit.

Et anno Christi 1419. die duodecimo Nouembris,
lectiones primum inchoatæ sunt à Professoribus, qui ex
Erphordiensis Academia uelut Metropoli fuerant ad-
ducti.

Etsi autem post paucos annos ortis in hac urbe tu-
multibus, Professores, iussu consilij Basiliensis, Gryphis-
uualdiam secesserunt, quæ migratio Gryphisuvaldensis
Scholæ exordium fuit: tamen paulò post uidelicet anno
Christi 1443. sedatis motibus in hanc urbem reuersi sunt.
Et deinceps continua serie Doctores eruditione, dili-
gentia, & fide præstantes, omnium bonarum artium stu-
dia, ut illa ætas ferebat, ad nostra usq; tempora propaga-
runt. Quæ cum admirabili Dei beneficio, præ superio-
ribus seculis clara & illustri doctrina Euangelij, & om-
nium artium & linguarum luce donata sint, hæc quoque
Academia nunc multis ingenio, doctrina, uirtute præ-
stantibus uiris ornata est, qui ex inclita illa uerae Ecclesie
& totius Philosophiae Metropoli Vuitebergensi in
hanc Scholam uelut Coloniam dediti sunt: qui sua fide
diligentia ueram de Deo doctrinam, & artes ac linguis,
quæ Ecclesiæ Dei & communi hominum uitæ summo-
usui & ornamento sunt, late propagant.

Leguntur assiduè & enarrantur in hac Schola libri
Apostolorum & Prophetarum, quos uelut præciosissi-
mum thesaurum Deus generi humano tradidit, eosq; le-
gi, audiri, disci, & explicari seuerissime præcepit: imo
eam ob causam præcipue seruat ciuilem hominum socie-
tatem, ut iuxta doctrinam libris illis comprehensam,
multi ipsum conditorem recte agnoscant, ueris officijs
colant, & salutis æternæ hæredes fiant. Repetitur etiam
assidue

assiduè summa totius doctrinæ Christianæ erudita me-
thodo compræhensæ in Locis clarissimi uiri, & de tota
Ecclesia & omnium piorum studijs benè meriti, D. Phis-
lippi Melanthonis.

Cumq[ue] linguarum, cognitio ad intelligendos fontes
scriptorum Diuinorum, & postea etiam ad Historiam
Ecclesiæ & veterum Imperiorum, & præcipuos omni-
um artium scriptores recte percipiendos necessaria sit;
docentur in hac Academia fideliter & assiduè Lingua
latina, Græca & Ebræa: & adiunguntur præcipua Ci-
ceronis scripta, Poëtae Latini & Græci, Homerus, He-
siodus, Herodotus, Libelli ex Plutarchi Moralibus se-
lecti, & Psalmi Davidis, ut præcepta linguarum exem-
plis illustrentur.

Sunt apud nos etiam Iuris ac Legum ciuilium Dos-
tores, non modo excellenter eruditæ, uerum etiam
amantes iusticiæ, & usu rerum ac sapientia præstantes,
qui sua authoritate & sententijs consilia Principum, &
Iudicia, quæ nerui atq[ue] artus Reipub: sunt, & omnes re-
liquas Reipub: partes gubernant.

Excitarunt etiam in hac Schola artis Medicæ stu-
dia, tum aliij quidam uiri eruditissimi, tum uero Ianus
Cornarius, & proximis annis D. Iacobus Bordingus,
uir non modo peritia & usu artis, & in medendo fide ac
fœlicitate eximia, uerum etiam in omnibus philosophiæ
partibus, ex tota Ecclesiæ doctrina, & tribus linguis ex-
cellenti eruditione, & singulari pietate, constantia, can-
dore, & fide πλειστων ἀνταξιού ἔλλων: Quem ut Apelles
Venerem inchoatam reliquit, ita præclarè à se suscep-
& magna cum laude etiam proiectam huius Scholæ in-
staurationem, Deo ipsum ad optimi & florentissimi Re-
gis familiaritatem uocante, reliquisse, nostra & Scholæ
causa dolemus. Nunc artem Medicam & cæteras Phis-
iophilosophiæ

Ioſophiæ partes omnes ac linguaſ, Latinam, Græcam,
& Ebræam aſſidue & fideliter tradunt uiri docti & di-
ligentes: Qui & disciplinam & mores auditorum pa-
terna autoritate & fide iuxta normam uerbi Dei & ho-
nestarum legum gubernant.

Sapienti autem maiorum noſtrorum conſilio certæ
domus Academiæ ſunt attributæ, & iſtituta octo col-
legia, ex quibus quod templo D. Iacobi proximum eſt,
PORTA COELI olim dicta fuit, aliud ab aquila, aliud
a Sancto Olaø, alia aliunde nomina diſtincta accepe-
runt. Præter hæc peculiare collegium eſt, quod in altera
urbis regione Iurisconsultis deſtinatum, ſexcentis ferè
paſſibus à reliqua Scholæ domibus diſiungitur. In hiſce
collegijs maiores noſtri omnes ſtudioſos, qui per æta-
tem & iudicij inopiam iſpi regere ſua ſtudia & mores
non poſſent, habitare: & præceptorum, qui ſingulis do-
mibus præfecti eſſent, doctrina iſtitui, & authoritate
regi ac in officio contineri, & nocturno præſertim tem-
pore domi cohiberi, uoluerunt. Veriſſimum eſt enim
quod Menander ait, Νέος γρώματος μεν, εφόντη δύναμι,
cum iuuenis eſſem uidebar mihi præclarè ſapere, ſed ni-
hil ſapiebam. Ita nunc pleriq; iuuenes puerili quadam
& ſtulta ſubnixi arrogantia, & inani libertatis nomine
inflati, pulcherrimum ducunt, temere in ſtudijs ut libet,
& ſine certo ordine uagari, defugere omnia præcepto-
rum colloquia, & examina, nullius ſe ſubiçtere cenzuræ,
nullius parere authoritatí, nullos pati disciplinæ frenos,
omnibus proluere ſe impuris uoluptatibus. Verum hi
paulò poſt hanc ſtolidam animi elationem & licentiam
ſuī ſtudijs, famæ, & ſæpe etiam corporum incolumitatí
certum exitium adferentem, deplorabunt. Alij uero, qui
ſpretis uoluptatibus & ocio inerti ordinem diſcendi a
præceptoribus propositum ſedulo ſequentur, & ſuam in
D ſtudijs

studijis assiduitatem, in morib; modestiam, & in omni officio diligentiam præceptoribus probabunt, fructus paulò post percipient doctrinæ & uirtutis amplissimos, ut eleganter & uerè à Musonio dictum est. Ἐπὶ τοιάχεν καλόρ μετὰ πόνων, οὐ μηδὲν θέλειν, τὸ δὲ καλόρ μένει. Ἐπὶ τοιάχεν δικηρόν μετὰ κόμοντος, οὐ μετὰ τίδεν θέλειν, τὸ δὲ δικηρόν μένει.

Hæc de Academiâ breuiter dixi, quæ merito à ciui- bus tanquam singulare & eximium Dei donum amari & magnificeri, & omnibus officijs fouveri debebat. Nam sine literis & artibus, quæ in Academijs traduntur, nec uera de Deo doctrina in Ecclesijs doceri & propagari, nec Respub: legibus & iudicij regi, nec tranquilla ciui- lis hominum societas retineri porest. Quod si Annî ra- tione seu Calendarijs tantum (ad quæ conficienda, Arithmeticæ, Geometriæ & aliarum artium ac Histo- riarum cognitio necessaria est) aliquantis per hæc com- munis uita careret: quanta confusio & caligo in Eccles- sia, in iudicij, contractibus, pactis & omnibus uitæ ne- gocij exoritura esset. Proinde non hoc aëre quem haurimus, non igne & aqua tantopere humano generi opus est, quam studij literarum & Scholis recte consti- cutis. Quas omnibus ætatibus sapientissimi homines, & laudatissimi Reges ac Principes tanquam singularia Rei pub: præsidia & ornamenta amarunt, & eximia liberali- tate ac illustribus præmijs fouverunt: ut historiæ Iosephi, Dauidis, Alexandri, Iulij Cæsaris, Constantini, Theodo- sij, Caroli Magni, & similim' ostendunt.

Quibus merito nostros quoq; annumeramus Illu- strissimos principes & Dominos D. Iohannem Alber- tum, & D. Ulricum Duces Megapolenses &c: Qui non modo professores, eruditione, uirtute & singulari- in do-

in docendo dexteritate & fide præstantes, in hac Schola
iam multos annos aluerunt: Verum etiam illustri & ad
omnem posteritatem commemorabili munificentia, cer-
tos redditus annuos aureorum ter mille & quingento-
rum superiori anno huic Academia Rostochiensi dona-
runt, & tradita possessione, & literis, ac signis solemni-
bus confirmarunt.

Accedit eò grauissimi Senatus liberalitas, qui & sti-
pendia certis professoribus attribuens, & hospitium stu-
dijs bonarum literarum præbens, ostendit se & dignita-
tem Scholarum ac studiorum doctrinæ intelligere, &
magnificare, & in exempla laudatissimarum in Italia &
Germania urbium, quibus celebritatem summam literæ
pepererunt, intueri.

Etsi autem quorundam in hac urbe iudicia κυκλωπικά
aliteris & hominibus literatis alienora, ut Gallus ille
hordei granum precioso margarito anteponebat: ita
unam nauem macerato ordeo aut Norico pisce onustam,
omnibus Scholis & artibus bonis anteferunt: tamen
præcipuorum ciuium, qui splendore familiæ, prudentia,
opibus & authoritate antecellunt, eximia est erga Aca-
demiam & homines literatos benevolentia & comitas.
Cuius rei non obscurum inditum est, quod pleriq; cives
honestiores, & in primis patricij liberos suos ad studia
literarum adhibent: quorum ingenia non εὔρεται, sed ad
doctrinam & uirtutem & alias artes percipiendas ido-
nea esse, ostendunt multi præstantes uiri in hac urbe
nati, qui testimonij Academicarum publicis ornati, par-
tim in hac Repub: patria, partim in aulis vicinorum
Regum & Principum consilia gubernationis regunt,
partim Ecclesias & Scholas gubernant.

Quod autem aliqui literarum ignari, ab ordine no-
stro

Dij stro

Stro alieniores sunt: id aliqua ex parte etiam Scholastis
corum culpa accidit, qui cum in Scholas tanquam do-
ctrinæ, uirtutis & modestiæ officinas mittantur, ta-
men petulantia & morum turpitudine, & tumultibus
nocturnis etiam bonorum mentes, & nostri ordinis a-
mantium, s̄æpe offendunt. Hos authoritate Diuina & pa-
terna obtestamur, ut deposita morum feritate cogitent
se in Schola debere non secus ac in templo uiuere, &
Dei ac Angelorum oculos uereri, & suam pietatem,
modestiam, & in omnibus officijs diligentiam, Deo, &
omnibus pijs Ecclesiæ membris probare.

Sunt enim Scholæ non modo seminaria ueræ Ec-
clesiæ Dei, uerum etiam nerui atq; artus gubernationis
Ecclesiasticæ. Itaq; & curam maiorem tum in discendo,
tum in moribus modestè regendis adhibere studiosi de-
bent, ut Ecclesiam suis exemplis non polluant: sed pos-
tius doctrina, consilio, grauitate morum, & alijs officijs
iuuent ac ornent. Quod enim Plato ait, θρεπτικὴ δὲ τὸ
πατρίδα δέ μεχόντως ἡ μητέρα παῖδες, id multò rectius de Ec-
clesia Dei usurpabimus, Maiori reverentia & cura eam
omnibus officijs colendam esse, quam mater à suis libe-
ris colatur.

Lucet autem Dei beneficio in Ecclesia huius urbis
uera & incorrupta de Deo, & filio ipsius Domino no-
stro Iesu Christo doctrina, congruens cum scriptis Pro-
pheticis & Apostolicis, & cum communi consensu ha-
rum Ecclesiarum, quæ confessionem anno 1530. Augu-
stæ Imp. Carolo exhibitam sequuntur. Ac eo ipso anno,
quo Augustæ confessio exhibita est, in hac etiam urbe
Idola papistica in publicis templis aboleri, & pura Euani-
geliæ doctrina, detersis sordibus pontificijs, cœpit illu-
strari à Reuendo viro D. Ioachimo Slutero, quem
deinde

deinde alij doctores secuti sunt, donec hoc nostro tempore, ex omnibus etiam urbis huiusc monasterijs, cultus idolatrici & piorum ac fidelium ministrorum zelo, & politici Magistratus autoritate deleti sunt, & publica uox ueræ doctrinæ, & legitima Sacramentorum administratio substituta est in omnibus Nouem templis: Quorum in hac urbe frequentia, & ædificiorum splendor aliquod etiam de maiorum pietate testimonium præbet.

Etsi autem Ecclesia non est congeries illa lapidum, seu ædes sacra, sed coetus hominum Deo placentium, qui ueram de Christo doctrinam audiunt, & fide amplectuntur, & pijs officijs Deum colunt, & uitæ æternæ hæredes fiunt: tamen cum loca certa & domus magnificæ, quas templo nominamus, prædicationi ueræ doctrinæ & præcationi publicæ sint destinatæ, breuiter tantum nomina insignia in hac urbe templorum recensabo.

Tota urbs in quatuor παροιμίας diuisa est, quarum singulis certi θεωροι, ut à Paulo nominantur, seu Pæstores doctrina, pietate, diligentia & fide eximia præfecti sunt. Ex his præcipuum & amplissimum in media ferè urbe eminens D. Virginis Mariæ dicatum est. Cuius nomen etiam admoneat, non ad alios usus prophænos, aut ritus superstitionis abutendum esse templo, sed populum in eo de uera agnitione & invocatione Dei, & æterna hominum salute fideliter docendum esse. Nam eruditæ tradunt nomen MARIAM significare Doctrinæ populi.

Alterum templum in ea urbis parte, quæ Solis occasum spectat, D. Iacobo sacrum est, cuius diuinum nomen in hoc Baltici maris littore celebrius fuisse existimatur.

D ij propter

propter navigationes , quæ crebræ ex his urbibus in Aquitaniam , & ulterius in Hispaniam suscipiuntur , in cuius urbe Compostella non procul ab Oceani occidentali littore , S. Iacobi monumentum est , quod magno totius orbis Christiani concursu religionis ergo inuisi solebat . Abest autem ab hac urbe , si terrestri itinere res & issimo utaris millaria germanica ferè quadringenta .

Tertium in hac urbe templum , in quo conuenit παροκτῖς , quæ Soli in Bruma orienti exponitur , D. Nicolaus consecratum est : Is in omnibus ferè his urbibus maritimis , delubra dedicata habet , quia nauigantibus suo patrocinio adesse , & opem ferre uulgo putatur . Fuit enim Episcopus in Lyciae urbe Myra (cuius in Actis mentio fit) unde in Aegyptum nauigans , cum horrenda in mari tempestas extitisset , quam orituram esse Nicolaus nauiculario prædixerat , suis precibus incolumentem nautis impetravit , circa annum à nato Christo 330.

Quartum templum , quod ortum Solstitiale spestat , & omnium in hac urbe primum & antiquissimum est , D. Petro dicatum , in quo paulò ante diximus puram Euangelij doctrinam rursus in hac urbe primo accessam & propagatam esse ,

Præter hæc quatuor templo , alias etiam septem aedes sacras , partim Cœnobij , partim nosodochij adiunctas , ciues huius urbis extruxerunt . Harum quatuor intra urbis mœnia conclusæ , singulis septimanis ad uocem ueræ de Deo doctrinæ in publicis concionibus audiendam , patent .

Aedificia templo D. Catharinæ adiuncta , quæ olim hypocriticis fratribus Francisci (qui in Italia ante 350. annos

annos uixit) hospitium præbuerunt, nunc in nosodo-
chium conuersa sunt.

Cœnobium D. Iohannii sacrum, quod anno Chri-
sti 1256. Bureuuinus Rostochiensum Dominus in ho-
norem Dominicæ Hispani condiderat (cuius sectatores
cæteris Monachis eruditio[n]e & laboribus concionandi
antecellere solebant) Scholæ domicilium aliquandiu
fuit: Nunc singulis hebdomadis erudita concione or-
natur.

In S. Crucis cœnobio, quod ædibus Academæ
contiguum est, nunc qualibet die tertia hebdomadæ,
præcipui loci doctrinæ Christianæ erudita methodo
pro concione explicantur, & cena Domini pijs uirgi-
nibus uerè ad Deum conuersis, quæ omniem salutis fis-
ticiam, non in suis ritibus superstitionis, sed in solo
Christo collocant, distribui solet.

In S. Spiritus & S. Georgij templis, quibus Xe-
nodochia opulenta sunt adiuncta, eadem ferè concio-
num, & administrationis Sacramentorum ratio obser-
vatur, quæ in quatuor illis Parochiarum templis usita-
ta est.

Fratrum domus, quæ D. Michaeli dicata est, senibus,
qui eam suo sumptu & labore extruxerunt, fruenda
conceditur.

Carthusia uero quæ anno Christi 1398. primum con-
dicta Marienheæ nomen uulgo accepit, circiter bis mil-
le passus ab urb[is] mœnibus disiuncta est, tanto ferè in-
tervallo, quanto Bethania, ubi Lazarum Christus in ui-
tam reuocauit, ab urbe Ierosolymorum aberat.

Sed hanc commemorationem relinquo. Et cum
Ecclesiarum causa præcipue Deus homines in urbibus
con-

confociarit, & uinculis legum, gubernationis, & contractuum deuinxerit, pauca etiam de inclytæ urbis huius politia & negociatione adiungam. Ita enim condidit Deus homines, ut alij aliorum ope, & multis rebus ad uitam necessarijs indigeant. Quia uult Deus multa suæ bonitatis & prouidentiæ testimonia extare, & hoc uelut uinculo societatem humanam astringere, & in ciuili societate, & rerum communicatione, nostram dilectionem, iustitiam, æqualitatem, & aliarum uirtutum officia lucere ac conspicí, ut de ipsius etiam DEI iusticia & æqualitate commonefiamus, quam erga omnes iuxta unam normam in lege & Euangelio propositam, seruat.

Vt autem alias urbes Deus ubertate uini, alias Venis metallicis, alias opificum artibus, alias alijs muneribus: Ita hanc urbem & uicinas in toto hoc Baltico litore ornauit amplissimis emporijs, & mercibus plurimis, cum quibus in uicina regna & regiones uersus Boream, & ortum, ac occasum remotissimas, commeare solent.

Atq; in primis magna est agrorum in tota hac regione Megapolensi ubertas, & frumenti, tritici, olyræ, hordei abundantia, quod in hanc urbem conuehitur, atq; ut ex Sicilia & Aegypto olim in urbem Romam & omnes fere prouincias: ita hinc in Belgicum, & amplissimas septentrionis regiones nauigij exportatur, una cum cereuisia in hac urbe cocta, quæ ut inter uina Germanica, Rhenense omnibus caeteris præstantius esse iudicatur: ita in hoc potus genere (quod in Aegypto, Hispania, Gallia, & Germania coqui solere Plinius scribit) ferè cunctis alijs salubrior & melior esse censetur.

Vstatissima autem nauigatio est in Regni Norici empo-

emporium Bergen, quod 108. mill. germanicis à nostro portu abest. Longissima uero in Garumna fluminis ostium & Aquitaniam Galliæ prouinciam suscipitur, adferendi inde salis causa, quo in condiendo halece & cæteris piscibus salsamentarij utuntur. Interdum etiam ad auriferi Tagi ostium & Lusitanæ urbem Lysbonam mercatores commeant, quæ maritimo itinere circiter 600. milli. à Rostochio abest. Sed ut dixi creberrimæ sunt nauigations in Regnum Noricum, & uicinæ Danie ac Sueciæ, & pleraq; totius huiuscæ Baltici littoris oppida, quod ab urbe Lubeca Reualiam usq; in longitudinem 80000. passuum proiecitur.

Abest autem à Rostochiensi portu Hafnia Regni Danici Metropolis 27. mill. rectâ uersus arcton: Proximum Daniæ litus & oppidum Falstriæ (quod nomen commune cum Metropoli tribus Ephraim Gezer adeptum est) septem milliaria: Mœonia insula, 12: Cymbricæ Chersonesi promontorium, 60. milliaria: Cymbria insula, quam nunc Vemariam uocant, 10. milliaria, uersus occasum Solstitialem: Lubeca 15. mill. uersus Fauonium: Holmia Succiæ Metropolis 120. mill. Calmaria, quod proximum Regni Suecici oppidum est, 50. mill. Reuala 165. mill. Riga 135. Lugdunum Angliae 188. mill. Scotia 104. mill. Dantiscum, 75. mill.

Hæc spacia locorum ideo adscripti, ut quam multis gentibus, & longè remotis, merces suas hæc ciuitas impertiat, cogitemus: ac ut Deo, tum pro huius urbis portu commodissimo, tum pro cæteris donis innumeris, gratias agamus.

Forma autem gubernationis politicæ in hac ciuitate

E

hone

honesta & laudabilis est. Ut enim Romanæ Reipub:
 Systema, Polybius ait ex tribus illis primis politiarum
 formis, ex Monarchia, ex populi & optimatum potesta-
 te mixtum & coagmentatum fuisse: ita in hac quoq;
 urbe Rostochio Aristocracia Democratiæ temperata
 est, ut uidelicet præcipua penes Senatum authoritas, &
 summa in negotijs ad totius Reipub: salutem spectan-
 tibus populi potestas sit. Etsi autem vulgo dicitur, ἐνδαι-
 μορ πόλιεθρον ἐν Θεού καὶ εὐηθεῖ ψυχονομίᾳ, tamen sine dubio me-
 lior & ciuitatibus utilior est plurium aristocraticorum
 virorum δικαιοφράδιων νόμοις, qua hæc urbs iam integros
 annos 400. gubernata, & in hanc, quam uidemus, am-
 plitudinem euecta est.

Cum autem uerissimum sit, quod Sapientissimus
 Rex Salomon ait, ut oculus uideat, & auris audiat,
 Deus facit utrumq;: precandum est ardentibus uotis,
 ut Consulibus & cæteris huius Reipub. gubernatori-
 bus tribuat Deus oculum uidentem, hoc est, Spiritum
 Sanctum suum, qui lucem sapientiæ diuinæ in eis ac-
 cendat, & eorum consilia & actiones regat ut præci-
 puè Dei gloriæ & saluti Ecclesiæ seruant. Tribuat
 etiam Aurem audientem, ut pia & salutaria eorum con-
 silia cæteri sequantur.

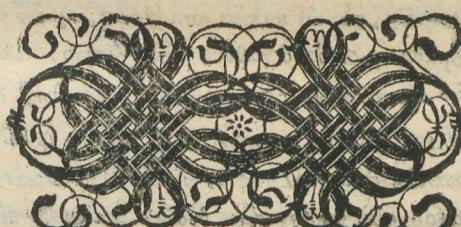
Res ipsa ostendit uerum esse grauissimum Pla-
 tonis dictum, ὃσῳ πέρι πόλεωρ μη θέος, οὐδὲ τις ἔρχεται
 τὸς, δικαιοφράδιος ὃνδε πόνωρ ἀνάφυεται. Quare te oro
 fili Dei Domine noster Iesu Christe, qui æternam ha-
 reditatem tibi ex genere humano in ciuitatibus con-
 sociato excerptis, ut tu supremus Reipub: nostræ con-
 sul, & Academiæ Rector, & Ecclesiæ Episcopus esse
 uelis; semper in hac urbe per ministerium Euangelij
 Ecclesiam

Ecclesiam æternam tibi colligas : serues in hac Academias
lucem ueræ de te doctrinæ , & linguarum ac artium
omnium , quæ Ecclesiæ tuæ necessariæ sunt : tuearis in
hac urbe honestas leges , iudicia , disciplinam ciuium , &
pacem : Et nos singulos Spiritu Sancto tuo gu-
bernes , ut nostra consilia , studia & actio-
nes tibi gratæ sint , & Ecclesiæ tuæ ,
Reipublicæ , nobis & alijs
salutares .

D I X I.

Εὕ

ΑΟΓΟΣ

ΛΟΓΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΣΣΗΛΙΟΥ ΤΟΥ

Παραγμέως, πρότι τῆς ἀνταρ-
κείας.

Εἰσι οὐεῖδι μυστόλως ἔχοσι πρός τὰς Θλοσσοφίας,
καὶ διαμέμφονται τοὺς ποιητάς, καὶ φασί τινας
δινέπερ ἄλλο, ἢ ληφθεὶς καὶ μέθρας προτέχει. Οἱ τοιούτοι
ὅσοι τῆς ἀληθείας διαμαρτύρονται, τῷ λόγῳ προτίθε-
θεῖρ ἄλις δυνατεῖς μάναται. Δηλορ γαρ δε ἀρ διδάσ-
κοιν δι σπηκαὶ τῷ ταλαιπωρῷ ὡφελιμωτάτων πραγ-
μάτων, διορ πρότι τῆς θείας προνοίας, Καὶ τῆς ἐνστρεψίας
Καλῶν ξόπωρ. ἐπιδεικνύσσονται καὶ προσδέματα τῆς
ἀληθείας, αἵς ἂν κακίαν πολάζουνται, ἢ οἵνις ἐνθρηγνυσίων
καὶ ἔθλων πρός ἀγαθοὺς ὑπέχοντων. Φάμιον μεν
τόπον καταπανθήρ δέξιον ἐκ πολλῶν ὑποθήκης καὶ λόγων,
μαλισκαὶ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου πρότι γραυέστιν ιχθεῖς μεντός,
ἢ καλῶν ἄμα καὶ σοφῶν διδάσκονται τοιητής, γενίσα-
ἴκασορ τὰς ὑπάρχασθεις δυσίαρ θεᾶσθε: προελόμεν
μὴ τῇ τοῦ πρόντοτο θείᾳ προσπετέρη μεταβολῇ ταλεῖοσι κα-
κοῖς ἔσυρτο μεπλέκειν.

Ἐπειδὴ δὲ τοιότων καὶ έων περὶ συλλογὴν ὅλων
ἔκδοσιμον πεπληρωματίνον δέκι, οὐδὲ δυνατεῖς χέδον ποτὲ
διηγέρων τὰ παρόντα ἀγαθῶν ὑπάρχει: προελόμεν
τὸν τῆς ἀνταρκείας σωτόμων τὸν λόγον ποιηθεῖσιν
πάντα.

πών τός μυστικός οὐκονός φαυλότητα μή-
δείξας περιμαντὸν ιψὲ τούς ἀλλάς μῶν τὰς τλημοσώνεις
οὐκτάρηκειαρ προσαπλῶ. πρότερον δὲ νωὶ πραγμάτων φύ-
ντινῶν ποιήσομαι τὰς ἀρχὰς.

Εἶτιρ δὲ ἀντάρηκεια ἀρχέτη τὰς παρόντα σέργουσα, καὶ
καμμελῶς φέρεται τὰς πανίαν, ἡ τὰς ἀλλὰς συμφορὰς,
μηδὲ τὴν ἀλλοῖσιν ἀγαθῶν δρεγομένην, μηδὲ τῇ ἀπορίᾳ,
ἢ μυστικός μυστικέσιν ἢ ἢ αἰχρόν πρισσα. τάντια τὰς
ἀρχέτην πᾶσιν ἀνθρώπαιοις αὐτοῖσιν εὐηστέσι μάλιστα
προστάτην δὲ θεόντερον φύει προστημένῳ ποιήματε
ἐπουντι.

Καί πρὸ δέ θεόντερον καὶ διὰ τοὺς πρινταὶ δέ τός θεός
θέλλιμα δὲν τοῖς ἀντί λόγοις οὐ προσαγέλμασιν δυκινοῖσιν
κοτάσιμον: διμωτεῖσιν διμάξεις τούς γρατισιανούς ἀπὸ τη
χριστὸς ἀληθεῖας οὐδὲν πατρὶ μὴ ἀγίῳ πνεύματε
θεός τοῦσιομα ἔχοντας, προσεκτέντε πρός τὰς οὐφιμέδοντες
πατρὸς προσάγματα οὐ γνώμων πάντας πράξεις
οὐ γνωμένατα δοκιμάζειν, διὸ δὲν διώγματα σωρομά-
τατα μηλώσω, διστορ δὲν τάντας τὴν ποικιλῶν ιψὲ θεο-
λοσόφων ὑποθήκας τὰς ἀντάρηκειαρ μίδασκός τοις ἀπε-
δέχεται.

Οὐκ εἴθελι δὲ θεός διηράντει τούς ἀνθρώπους ἐραθε-
μάτητας διαπελῆτει τῷρ βίοι, οὐ τὰς ἀτάκτητας καὶ μῶντας
ρεῖκας διδονάς ζώων ἀλόγων δίκια ζητῆτε. Διὰ τόπον γένε-
σαδέκατη οὐκτός μὴ μόνον ἐπιτάχητος ἐφη, ἐμὲ διμούντος

E. iii.

προ-

προσωπικός τα φαγεῖ τὸ μέρη σα: ἀλλὰ καὶ ἔκαστον πρός
τὸ ἔργον τὸ εἰλατικόν ἀναγκαῖόρ δέ τις εἴ τις τις ἐπι-
τελέμι, μηδὲ πάντα ἀλλόστρια ἐπιβλέπειν. Διὸ δέ οὕτις πάν-
τος θέρη τύχει ὅντις ἀγαθῶς, Καὶ τὸν αὐτότατον μηδὲ
ὅν κοσμεῖ, οὐτε θέρη ἀλλάζειν ἄμα καὶ ὑπέρογκοθεὶς ὡρ
τυγχάνει, καὶ τὸ πάντα μέγιστον, τὸ μὲν δὲ καὶ τὸν οὐλα
δίκαιον τῆς ἀδικίας καὶ προσωποληφίας διλατάτου, μη
εὐθυμέμανθεις ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ παρὰ τοῦτον ἀπέ-
λαβεν, μηλονόδιον τείειρ, Καὶ τὸν οὐλα, καὶ τὸν ιγίειν, Καὶ τὸν
ἔυφυτον, καὶ δέ σεμνότατορ, Ἀμιώτατορ Καὶ θεότατορ
τοῦ οὐτοῦ δέ τις) τὸν τὸν ἔυαγρελίν προτίχειαν τοιούτην.
Ἐφ' οἵσορ δέ οἱ θεός κολάζει οὐλή μισθοῦ τὸν ἀλαζούντα,
φύτευμένον καταμαθεῖν δέ τις, διὸ διὰ τοῦτο φρίφαντα καὶ
τὸν ἔγγειον ἀπό τοῦ οὐρανοῦ ἔξωσε, καὶ τὸν Ναβράχοδον
νόσωρ τὸπε τὸν καὶ μιαρέμεως ἀτετέρηνα, οὐλή τοῦ Δασείδη
τοῦ βασιλέος καὶ προσφῆτη τοῦ ἀρχέως, οὐλή τὸν ἀγιότητα,
καὶ τὸν ἀρετῆν, μηδὲ τίχει, ἀφείλετο. Εὗ γοῦν Καὶ ἐπιτελεῖν τα-
ῦτα ἀπόστολοθείαρ τυγχάνει, διὸ θεός οὐ προκάνοις διελέ-
γει τάσσεται, Τατανοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Ταπεινώθητε οὖν
ταῦτα τὸν οὐρανούν χαῖρα τοῦ θεοῦ, οὐαὶ οὐκάστις οὐτώσεις
ταῦτα.

Καὶ τὰ διμέρεια ἐπίτρυνα Καὶ χαλεπά δίοιτο, οὐλή
δι τοῦτο τὸν δινθρώταρον καίλιον ἔχεστοι, ξειδέναι ὅμως
ζεῖται μάταιος, οὐδὲν αὐτῷ δικτύοντα, διὰ τοῦτο ταῦτα
τριπλάσια, ἀλλὰ τῇ τοῦ θεοῦ ποντοκράτοροθείαλη. Εθέλει
ταῦτα διθεότητας ἀγαθούς καὶ εὐεργεσίας διατάξει, μη

ταῖς ἐχάρταις συμφορᾶς προτιπεσθῆμ, ὅφεια τοῦ θεωτοῦ
ἢ θεόμ σοφέρ ἄμα Καὶ μίκην εἶναι, καὶ διληθῶς τὰ
τα αυταὶ δέγκτα διενοτάτω πρὸς τὰ ἀμαρτήματα
ἐπάρχειν, πρὸς ἡ τόντοις, ἵνα ταῖς ἀτυχίαις πρὸς
τὰς ἐνσέβειαν Καὶ σωφροσύνων, Καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς
θεοφιλεσάτας κάμπιωνται. ὅταν μὲν γὰρ ἔτι αὐτάδιαστα
Καὶ γιοὶ ἀτυχῶσι, δὴ τόπει πλεῖστοι πρὸς τὰς ἐνσέβειαν,
καὶ διμολογίας, καὶ προσνήσκων, Καὶ τλημοσύνων ἐπιθετι-
ῶσιν. ὁ ωραῖος ἀμέλης ποιῶνται φύν ταῖς ἐνπρεγγίαις
Καὶ ἐντυχήματιρ ἐλαπτοῦσιν αὐταῖς διέρεται πᾶσαι, καὶ
ὅλως ἀφανίζονται. Καλῶς οὖν ὁ φαλμόργανος φάσει,
καὶ μὲν ὑμνεῖ, Ἀγαθόρ μοι δὲν ἐταιπείνωσις με, ὅπως ἀρ-
μάθω τὰ μικαώματά σα. Καὶ δὲ πινεῖ μα καὶ γιοι μίσει
ἢ Ἄγριων τύχοις σύμφωνα μίσσαση, ὅταν λέγει, κύριε, φύ-
θι, θλίψις ἐμνησθημένη σα, καὶ θλίψις σα παιδεία κατέη.

Δῆλοι μὲν γαρ ὅν χαλεπώδηρος δέξι, τάχα δια-
καλῶς φέρειν, καὶ τὰ κακά. τὰ μὲν γαρ ὑπεριρροῖς πλα-
λοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνων ποιει πᾶσιν ἐμποιεῖ, ωραῖος
ιτυρχόντως δὲ εἰνοφέρη μαρτυρεῖ. καὶ μάλα ὁρθῶς ὁ
λέγων Φιλόσοφος φησιν, Άλλα σωτέτακτη Καὶ σωα-
κολάθθι τοῖς μὲν πλαστοῖς καὶ ταῖς διωκτίαις ἄνοιαι,
καὶ μετά τάστης ἀκολασία: ταῖς δὲ φύδαις καὶ τῇ
ταπεινώτῃ σωφροσύνῃ Καὶ μετριότητι. Δίοπθρος ἐπειδὴν
φωνερός δέξι τοῦτον ἀδίδει πατρός ἐιδότος καὶ ἐθέλουτος
ἵματές τοῖς κακοῖς πειτείνειν (καὶ μὲν γαρ ἀτέλεια τοι
κεφαλῆς πᾶσαι κρίθιμηριναι εἰσὶν (καθάπτει διχιστος δέδοτος
καὶ ξωκαὶ Καὶ λαζαρεα ἀντὸς ὑπάρχων, καὶ τεύμενος εἰς
πάντα,

πάντα διώνει ὃν διωκόμενός φησίν) καὶ μὲν ἐγένονται
τοῦ τοῦ θεοῦ συνθέτα οὐλή δικαιοσύνη μὴ ἀνένθεται. πιστός
μεν δὲ διεῖται, διεῖ δικαιοσύνη περιεσθῆται, ἀπέξ δὲ
διωκόμενός, ἀλλὰ ποιησάς τοὺς τῷ περιεσθῆται πάντας
απέκβασιν, τοῦ διώκασθαι οὐδεργονεγκέρ. ὃς καλῶς δὲ κακός

θολική γραφή λαλεῖ.

Μάλιστα δὲ ἡμεῖς τοῦτον μᾶς εἰς τηλεοσύνην προ-
έφειν, οὖν καὶ φῇ ἐκκλησίας, καὶ τὸ συμπαντό-
τεν περιεσθῆτα οὐλή δικαιοσύνης αὐτοῖς ἐπισκοπούντος
ἄνθρωπος, Καὶ πάντες βίοις ἀμιάντης, ἢ τοῖς ξένορις ἀνεπι-
ληπτοῖς, ἀλλὰ τὸν τολμοῖς πόνοις, οὐλή κινδύνωις, οὐλή
κακοῖς ἐμπειρατεγμένοις ἔτυχοι, κρείσος, προφῆτης, ἀπό-
στολοις, μάρτυρες, Σωκράτης, Φωκίων, Ἀριστοτέλης οὐλή
(ώσε μὲν ἐταπεινόμενος λέγεται) ταλέσοι καὶ τῇ
δόξᾳ, Καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ ταῦτα παντομάτης καλοκαγα-
θείσις μίμενος γένοτε. Αἴχρου μὲν ἡ ἐχεάτως ἄδικος,
καὶ μᾶς ταῦτα τάντοις ἐμπορίας ἐκπίνωμεν τολμῶ Πε-
ριεσθῆτας ὅντας μὲν ἐνέλψθημεν οὐλοια κατοῖς οὐρμούμενοι.

Δοκεῖ μὲν τὰς ἐμέθορα μέγιστα καὶ χαλεπώτατα,
εἴ μέντοι τὰς ἀντὰ προστὰ τὰς οὕτως ἀλλων συμβάλλοις, εὐρε-
στοι τὰς ἀλλούτριας κακὰ τὴν καὶ πολὺ πλείονα οὐλή^{την} διενότορα ὅντα. Όν μὲν γε ἀλλὰ νομίζεσθαι διείστηται
τὸ βασιλεύειν Καὶ διωκείται τὸν ταῦτα πόλεσι καλόν Καὶ
μεγαλοπρεπεῖς εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντας τὸν ταῦτα
διωκείσθαις ὅντας εὑθύμιονίζεσθαι ἀλλα δικαιογένεσθαι.
Τάντης ἡ δόξης οὐλής πολλή τοις αὐτοῖς δέξιη, οὖν εἰς τὰς
αἱμάτας,

ληδές, καὶ τὸν τὸλετόν, οὐ διώαμιρ ὅτιρβλέπασι,
τὸν δὲ φόβον, καὶ πινδάντας, καὶ συμφοράς, ἃς καὶ
ἐπάσιν ἀπέρειν οὐ πραπεῖται διὰ τῆς ζεύκουπες, οὐκ
ἀριζθυμεῖσθαι. τὰ δέ μεγάλα καλά, ἀντί μεγά-
λωρ καὶ, οὐκ ἔσιν, ὡς διατίτινος λέγειν τοιούτοις. ήλ-
πάλιμ, οὐκ ἔδει τὸν θέρασίαν, οὐδὲ πάντες ἔνχοντα
τυχεῖρ, ὡς δινομένος οὗτοι. ἀλλὰ τί δέ ποτε τότερο
μακολογήμενος; τίς, γέ, οὐκ διδοὺς διὰ διώασιν εἰς πρᾶλε-
παχνιατα πράγματα θέρασίας; οἷος τοιούτοις οὐδὲ
χορεύων ἀνθάδειαν, ἄμα οὐ απειδίαν, καὶ φθένον, οὐ
μῖσθος, καὶ ἀπέχθειαν καὶ βλασφημίαν, ηγέλη (σωμα-
λοῖν δὲ τοιούτοις) ἀλλα κακὰ μυρίδα.

Ἐπιλόρι οὐδὲ πολλὰ διὰ τὸν χόντρον, οὐ πάντα μ-
ηδὲ μερώμενον οὐδὲ πολλά διὰ λίαν διατελευτήμενον φθοράμ-
ητοι θεματά μεθά, θεατέρας, Αχίλλεως, Ειανός,
Καίρος, Άντονίος, Θεόπετρος Μακέδονος, καὶ πρᾶληρος
ἄλλωρ μυρίωρ. τότερος ἀπάντωρ διὰ θαυματικού πελνταί
διδάσκωνται νοέται πατεικύνεσται πληθεῖς εἶναι τοῦτο οὐδὲ
γνωρίζειν, τοῦτον θεωρούσιον οὐκέτι, βεδέλυγμα.
“φίλοι ποτε τοῦτον οὐδὲν οὐδὲν. Διόπειτο τοσόντωρ τοιούτων
τούτων, οὐδεμιανεῖται οὐδὲ πινδάνωρ οὐτών, ἀλλαδές δι-
επένοι οὐδεῖτοι ἄμα καὶ μάκαρες οὐπάρχεσται, οὐδενες
κιγεμονίαν οὐ διώαμιρ μηδεμίαν λαμβάνεσται, ἀλλὰ
οὐπέτες οὐδὲν διατίθεσται.”

Ταῦτα δέ λέωρ τυγχάνω μηδὲ τοιούτοις διοίκησται
οὐδεχάλικας έγκατάζεινος, μηδὲ τοῦτον οὐδέπικτε τοιούτοις
μα, λάθε βιώσεις, διχόμηνος οὐ παντούρ (τοῦτο γαρ δέ
F οὐδὲν

τὸν πολιτεῶν κυβέρνησις οὐδὲ μίσκησις δῖον, ἡ τοῖς
αὐθεῖσις ὄλως χρήσιμον ἢ αὐτοῖς) ἀντάρξεπνο
ἢ πάντας θητούς τῷ πλευτάρχεσσιν προαποῖμι, Κ
πλευτὸν δέξαι, οὐ πρότερον διατάσσειας ἔχει, μάταιαρ
εῖναι Κύριον τοιοῖμι. Πάσαι γαρ αὐθεῖσις ἡ το
μωατένεαν οὐδὲ βασιλεὺν διπιθυμία φύσει ἔγινε^τ).
πάντες μὲν τὸν ἄλλων ἄρχοντας καὶ προσέχειν, καὶ ἀμα
τεῖνειν τὰς ἑταῖρας μόνας, θαυμάζειν οὐδὲ δραπενδρίν
μάζειν.

Ταῦτα δὲ τούτη γνώμων τοῦ προτερανοῦ ταῦτα ἀλλότρια ἀκοίγων
αὐτοῦ ἀλλά, μὴ μόνον προτερανοῦ διατάσσειας, ἀλλὰ οὐδὲ
προτερανοῦ πλευτῶν βίωρ καὶ προγυμάτων ἔχασσιν δι
αὐθεῖσις. Ήτο γέ ταῦτα τὸν ἄλλων θεῶντας, καὶ ἀντίθε
θαυμάζοντες, οὐδὲν Κύριον εἶντες. Μαρτυρεῖ δὲ μάζε
λόγῳ, καὶ λατίσσῳ θέτειν, καὶ οὐλόκανθον, καὶ το
αὐτοῖς προτερανοῖς αὐθεῖσις ἔπειρχε. Σύμφωνον δὲ
συνθέμενος καὶ οὐ θάκυσιδία γνώμη φάνεται, ὅταν λέγῃ
Δάσλαιον τοῦτο τὸν ἄλλον αὐτόπωρον, οὐδέροπτον δὲ τοῦτον θεῶντας.
Οὐδὲ μηδὲν οὐδὲ πολλάκι τοὺς θεῶντας βίον οὐδὲ κλήσιν με
ταξαλέντας ἔχασσις γνωμίας πριν πλούτας, οὐδεὶς πά
χοντας ὅντες διασπορῷ μία τοὺς θεῶντας Κύριον εἶναι τούτους
κλήσιας μεταβολής ἐλαττάζειν διατυχόντας Κύριον. Τότε δὲ
μέθοδον πολιτεύοντας μίσικον τοῦτο προτελαμβάνειν.

Ἴσθι δὲ τούτης ὅτερον ταλάρογον ἔθηκεν,

ὅς τοι παρεῖται σέργον, οὗτος δὲντες φρονέει.

Πρέπει οὖν ἑταῖρος μάλιστα τὸν τοῦ θεῶντας Κύριον
κακά θεῶντας προτερανοῖς, καὶ τοῦ βίον προσόντας σέργον, μηδὲ
θεῶντας καίπερ χαλεπὸν ὄντας μεταβαλλεῖν, οὐδὲ μάλιστα
ὅταν

Ἐταν ἄνει διχρότητε Κού ἀδηίας δύν μωώμεθα ἔλλοι
Βίοι φειτίσα προσῆγεθαι. Διδάσκει Θεότη πανήθε
··
··

Οὐ τοῖνα δύνεται τέτο προαλιτέρη ἔξιόρη δέκα, δύν εἰκ
τάντης φιλοπραγμοσώμενος ταλέσα γίνεται κακό. Πᾶς
μὲν γέρης τὰς ξαντοὺς καλύστης μὴ δασπῶρη πρώτης τοῖς
ἄλλοις καλῶς πράγματι φθονεῖ, δύνει μισθή, πρός τέτοις
τοὺς ἀντούς, ὡς οἶστον τοῦτο, κακῶς προτερη θλάπτημα, μὴ
παντάταστηρ ἀναρρέψῃ τατάξει. Καλὸρ μὲν καὶ ἔξομον
τοῦτο λεπτόμενομ προάργυρα ἀναμνηθέντες τοῦτο
ἀδιλοφόρης ἐντοῦτο προσοχῆς ἔντεκτην μὴ μόνον ἐμίσθιστην, ἀλλὰ
θεότη πολλής, θεότη πολλής, θεότη πολλής, θεότη πολλής,
θεότη πολλής, θεότη πολλής.

Χωρίς τοῦτο τοῦτο μενότατην, δύνει τοιτοῦ
ἄνθετορι ήσυχάργεται ἔχεται τοῦτο μιάνοιαν δύνοντος τοῦτο.
Απάντητα γέρης γρόνορ πεποταῖς ιδίαις γνησίαις, καὶ τοῦτο
ἄλλων ήσυχαγίας λυπτήστηρ. Εἰκότα οὖν οὐ προτίωθετο
τοῦτο τοῦτο σοφός ἔλεγχον, ωταρη διός σιδηρομ, οὔπως τοῦτο
φθονούτο τοῦτο τοῦτο φυχῶν δέκατον κατέβατον. Κινδυνεύει
καὶ άλλος οὐτοῦ τοικῆτης καλῶς μηλῶσται λέπωμα.
Οὐ φθονούτο τοῦτο τοῦτο κάκιομ, ἔχει δέ τοι καλόμην δύνειται.

Τίκα γαρ φθονορῶν δύματα ηγή κραδίω.

Εἴτε οὐκέντονος φωρόρη, διτι ποιλαὶ πάροργα πράγματα
οὐτοῦ τοῦτο άλλοτρίωμ ἐπιέμπλουτοι, μὴ γέρης φιλοκλησίας ηγή
πολιτείας ήσυχίαν ταράγματι, θεότη πολλής άστρης
τοῦτο, δὲ ένταξεθετοι τοῦτο μηλῶσται τοῦτο προσόντα φθονη ηγή
F ij καλύστηρ

κλῆσιρ σέργειτες. καλῶς οὖν Καθολικὸς πυθαγόρεας διποικῆς παραμνεῖ ιχθύ φεστιμ.

Ωη ἄρι μοῖραν ἔχεις πράως φέρε, μηδὲ ἀγανάκτη.
καὶ ἀνδρας σοφοὺς χὴ τόγε πρᾶγμα ὡς καλόρι ἐις
δῶματιρ εἰς τίθεσθαι, καθάπος ἄλλοι οὐτισαμένως
λέγει. προς δὲ τότοις, ταντας ταῦς χαλεπωτάτας
μρίμνους ιχθύ μεταβολῶς μηδὲρ ιφράδιντσιρ δι αν-
δρωπι, ἄλλα τὰς συμφορᾶς Κατὰς τόντες λίαν ἔνεγ-
σιρ. Αντι γαρ θλίψιωρ καὶ κινθώωρ Ἀνδρός οὐδεμίαν
κλῆσις κατέπος ἐλαχίσικ τός ζεῖ. ταντα πάντα πρέπει
τοὺς χριστιανους ἁσδίως φέρειρ, Κατὰς τὰς καρδιαρ
δάκνειος ταῦς φροντίσι ματαίσις, ιχθύ μάλιστα ὅταρ
ἄλλως γίνεσθαι νῦν ἀδύνατορ εἰς. πᾶσι γιακοντίσις
ῷ τύχης ἕπεται μενοί ἐσμεν, ἢπερ γητέρη δρθῶς διατέλει
ἢ μιοικήσια, οὐδὲρ ἄλλο ζεῖρ (ὡς ἔμοι μοκῆ) ἢ ἐν ἀσ-
θαῖσις βέβαιον ἢ ἀπατέρη, καὶ μετὰ λόγος θέλημα μα-
νιαθαι. ὃς γαρ ἐπεικλώσαντο θεοί δειλοῖσι βροκοῖσι,
ζώδημ ἀχυρωλίτες, ἀντοὶ δὲ ακίδεις ἐστίν. οὐδεὶς Ουμας Θ
τῆν Θιλοσόφωρ δισοφώτατος λέγει. πᾶς οὖν δὲ θέλωμα
τὰς ξημίας Κατὰς μρίμνας πάσι ταῖς φύσεις βίᾳ ἐνλα-
βεῖσθαι, τέσσαρις χὴ πάντως τὸ βίον πλευτέρη πληρθυ-
σταιρ. Μαρτυρεῖ Κατὰς καθολικὰ γράμματα τὸ βίον
ἀνθρώπειον δρατίαν οὐδὲ εἶναι, αὐτὸν δὲ ανδρεῖσι πεπονισμένος
κιμάτις χὴ μεχρὶ τὸ ἀποθανεῖρ μάχεσθαι, εἰς ἐθέλομέν τοι
ἀπλάτη προκειμένης ἀπίτυγχάνθη, ιχθύ εἰς τὰς το βία-
ζιωντας λιμνία, τατέστηρ εἰς κοινωνίαν τὸ πατρός, Κατὰς
ψῆφος ἀντὶ κυρίου οὐκέπειρ ίκοσ χριστός, πλην ματοτοῦ,
ιχθύ.

καὶ πάντων ἀγίωμενοι θέμη, δέ τος συμπάντορεις θάμωρ,
θλιψεωρ Καὶ καὶ ἀπάλλαγθύτε, οὐ χολῶν ἀπὸ πάντων
πόνωρ ἄγοντες, οἵτε τοῖς θεοῖς σοβίας Καὶ δικαιοσύνης
ἢ εἰς ἀπανταὶ τὴν ἀιώνα ἀπολαύσομεν.

Διόπειρος οὗτος ἐπιθυμεῖ μετ' ἐνσέβειας καὶ δρεπές γένος, Καὶ
ἐνθαμμόνως τὴν βίον πλευτάρην, καὶ μή μόνον ὃν τότε
κόσμῳ πρᾶξα ἀλγεα, μορίμας ηγέλη πινδώντας ἐκφεύγει,
ἀλλὰ καὶ μετὰ τόπου τὴν ἐλάχιστην βίον τὰς γένεταις
μωρίας διωνίας ἐνλαβθέσθαι, οὗτοι σὺν ἐνσέβειᾳ ηγέλη
χριστιανοὶ ἐνχαρισίοις τὰς πρόσοντας σφργέτω, ηγέλη πράσινος
φρεστών πτών πνεύμων, καὶ ἀλλα πακά, μεγάλη
τὴν ἀλλοτρίων ὁρεγέθεω, Καὶ (διὸς ἀπλῶς ἐπιστέρη, καὶ μή παθεῖ
ἔκπασμον) ἀληθεῖς εἶναι τὸν θεογλώσσοις εἰρετίοις γνωφθέμενοις
πιστεῦσαν, Εστι δὲ πορισμός μέγας ἐνσέβεια μετὰ ἀνα-
τρεψίας. Τόπος δὲ ποιήσας μή μόνον εὖ τὴν προσκοντας
ζόνον βιώσῃ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν τοπικόν τότε τὸν πι-
γέτην πελεύσῃ, οὐτε δὲ ἐλθή δικυρίοις ἵστος ὃν τῷ μόδῳ
ἀντιτοι, καὶ διὰ πάντες ἀγγελοι μετ' ἀντοι, ταντίων ἀκέσσαι
οἱ μίσιων φωνῶν, Εἴ δὲ διαγένεται καὶ πιστεῖ, οὐδὲ δλίγα,
οὐδὲ πιστεῖ, μηδὲ πολλώρ σε μῆτισσω, οὐστελθε οὐδὲ τὸν
τρόχόφαρ τὸν κυρίον σέ. Ηγέλη δύναται σὺν τῷ δικαιῳ εἰς
μετρίας τὸν παπρός καθεξομένῳ διεισέσθαι. Τότε
κυρίων καὶ σωτῆρι οὐ μάρτυρ, σὺν τῷ δικαιῳ πατρί, Καὶ διγία
πιεύματι λύεται, καὶ δέξεται, καὶ κράτος εἰς
τὴν ἀιώνωρ ἀιώνα, ἀμήν.

DE BREVITATE
VITAE HUMANAЕ
ELEGIA.

Ad Clarissimum Virum Prudentia &
Eruditione præstantem, D. Valentínū
Geerdes, Iuris Vtriusq; Docto-
rem, & inlytæ Reipub: Ro-
stochianæ Senato-
rem.

Εματα παντα βίζ θεός δινθρώποισι μέμωνεν
πλῆα τόνωρ χαλεπῷ γυιοκόρωντε νόσωμ-
δικ πομφολύωρ γνωσέν αἵδη οὐδαληλυκῶ,
τοίκ καὶ δινδρῶμ δέσιμον ωχθονίωρ.
τάξει βίζου δινθρώπωρ χόρτῳ μάλα ἵκελός δέσι,
πιονι τε εἰρ ἀγρῷ ἀνθεῖ εἰαρινῷ,
οὐδαληλυμῷ πρήτερος χαμάδει τόχα χεύ,
οὐδὲ οὐκαλδώει κένο ἄπται πρατερώ.
Ἐτι φύται ἀρμήνει δι βροτὸς δώρῳ προτί πάντωμ,
οὐδὲ μέγιστα φέρει φορτία οὐδὲ κακά.
μύθῳ ενι λέξω, δι λέγειρ εμὲ θυμός δινώγῳ,
δηθι τοι χθονί φύ μηδέρ ἀκιδνόπερον.
διδίσις δινθρώπωρ διλβῷ πόπε δέσι βέβαιῳ,
πάντα τε ἐφίμερος διλωτε δι πατηλάτης ἄγαρ.
πάντειροι ἀφνεοί μέροπεις πάντει πε πενιάροι
εισι μινωαθέμιοι Κα μάλα ὡκύμοροι.
διδίσις

ὅνδεις συμπάντωρ ἦν γαῖαν υπετασόντωμ
ἐκφεύγειν δώμαται καὶ ὁλοὺς θανάτους.
Ἔργυρος δὲ τὸ γενέσθε τί πάνταν κροίσθε ἐχασμένος;
ἢ Ἀλεξανδρεῖον μεγάλην δώματις;
κάλλος τὸν Ἑλένην; ή Ἀριστοτέλην πολύμηνην
παντοδαπὴν διδασκήν τίπερε σύνησην ἔχει;
τοῦ θανάτου μέλαν τέφρα ἀμφεπάλυψην ἀπαντᾶς,
ἴσηλη βῆσση συγχρούει εἰς ἄστιμον δόματον.
Ἔργον νῦν ὅσιος γαυροῖσι σοφός ἡτοί ἀγανός,
ἢ νέος ἐνχήμωρος, καὶ πολύολβος ἐξεισοδος.
ἴσηλη μεγαλοφρονέωρος τὸν σθόνον κατώπερον φέλλορος
μέμφειον δικαὶον τυχοδιοπῆτα θεόμ.
ἀντίκα μὲν λέγεται λάκμηρος φασέεις οὐλίοιο,
μοῖρός σε, ἐκπαγλόμην καὶ πῦρ ἔοντα, δέρρος.
ὅν παντοῦ κλαυθμόν τούτον γοναχῶντες γόνωμ.
ἀλλαγῆτο δικαὶον τοῦτον σοναχῶντες γόνωμ.
δεινότερον διστομένης πάντες νέοι οὐδὲ γέροντες,
οἷς βίοις αἰδίοις θεωρέσοντες πειράζει.
ταῦτα δὲ τῷ θεού τούτῳ συμμαῖ φράζεισθε, καὶ δυπότε οὐ μάταιο.
λαΐθη ἀλεξίτω τοῦ θανάτου μέλανος.
τοῖς γαρ θυτοῖσιν θανέειν πέπρωται ἀπαστήματα,
τοῖς δὲ φράγκοις οὐλας τοῦ θανάτου γονότοις.

Ιωάννης Πασκαλίθος.

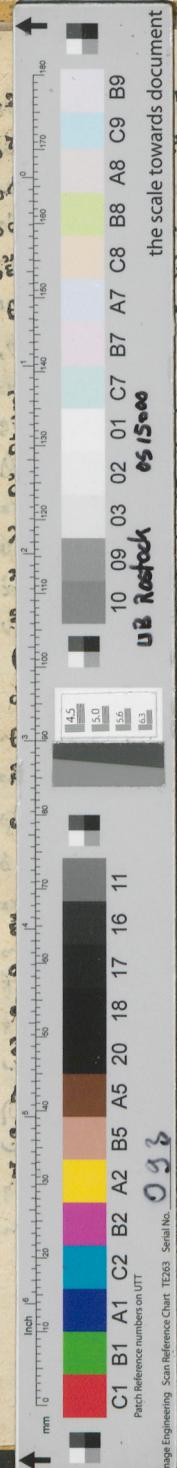
περιβαλλοντας πολυτελεστας σεμνος;
Αρχαιος την ρουστην επιτελεστας
την αντην επιτελεστας την πολυτελεστας;
Συντηρησεις ηχηται; Ηγετης πατερικης επιτελεστας;
Οσια ιερωνυμης πατερις ανδριανικης επιτελεστας;
Χριστος δοσι μετει. Δανεια παντει κινη.

ὁ διαλέκτος φησίμ) ἡμῶν ἦν τρεῖς
 καὶ οὐδὲ μικροσώνη μὴ ἀνίσθιται. πιστὸς
 δικτύων ἔσται ἡμᾶς περιαθλίων, ἥπερ δὲ
 ἡ ποιησίς σὺν τῷ περιασμῷ οὐλή πάν
 ησθιαν ὑπερβαθυγεῖμ. ὃς καλῶς οὐ κα-
 λεῖ.

ἐμὸν τὸ τέλον μᾶς εἰς τλημοσῶναν προ-
 οἱ ἐκκλησίας, καὶ τὸ σύμπαντό
 τοι οὐδὲν ξέροταν οὐδὲ τοις ἐπισκοπέοις
 βίοις ἀδιάβλητοι, καὶ τοῖς ξέροις ἀνεπι-
 τολλοῖς πόνοις, οὐδὲ κινδύνοις, οὐδὲ
 εγκλημάτοις ἐπιχορηγούσοις, προφῆτη, ἀπό-
 στολές, Σωκράτης, Φωκίων, Ἀριστοτέλης οὐδὲ
 οὐδὲ τούς λέγουσούς ταῦτας οὐδὲν τοῦ
 επιθέτου, καὶ τοῖς ταυτοδικασταῖς καλοκαγα-
 πεῖς. Αἰχρούροις καὶ οὐδὲν ξέροταν αὐτοῖς,
 ζυτοῖς ἐπιπορείαις ἐκείνων παντού οὐδὲ
 οὐδὲν ξέροις οὐδὲν ξυτοῖς ὑπερβαθυνόμοι.

ὅταν ἡ μέθοδα μέγιστα οὐ καλεπότατα,
 καὶ πρός τὰ τέλη τοῦ ἀποτελεσμάτων, ξυρε-
 πεια κακὰ τὴν ἡμῶν πολὺ πλείσια οὐδὲ
 οὐδὲν γε ἀπλά νομίζεσθαι οὐδὲν ιδίωτη
 διατασσείμενον ταῦτας πόλεσι καλόν τοι
 εἶναι, καὶ διὰ τὸ τέλον ἀποτάξεις φύνταις
 εὐθείαμονίζεσθαι ὅμα οὐδὲν μακαρίζεσθαι.
 οὐδὲ οὐπολήπτικον δέξιμον, οὐδὲ εἰς τὰς
 ἄμεις,